

Postanowienie z dnia 3 lipca 2007 r.

I UZ 18/07

Do spraw wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123) stosuje się przepisy dotychczasowe (art. 2 tej ustawy). Przez wszczęcie sprawy nie może być rozumiane wniesienie skargi kasacyjnej. Skarga wniesiona po wejściu w życie ustawy w sprawach wszczętych przed tą datą podlega opłacie według dotychczasowych zasad.

Przewodniczący SSN Teresa Flemming-Kulesza (sprawozdawca), Sędziowie SN: Józef Iwulski, Jerzy Kwaśniewski.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 3 lipca 2007 r. sprawy z odwołania Michała O. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w Ł. o rentę socjalną i zasiłek pielęgnacyjny, na skutek zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 5 kwietnia 2007 r. [...]

o d d a l i ł zażalenie.

U z a s a d n i e

Od wyroku Sądu Apelacyjnego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi z dnia 2 lutego 2007 r. [...], Michał O. w dniu 3 kwietnia 2007 r., wniósł skargę kasacyjną, w której zaznaczył, iż nie zgadza się z treścią powyższego wyroku. Skarga kasacyjna została sporządzona przez pełnomocnika z urzędu będącego radcą prawnym, a wartość przedmiotu zaskarżenia została oznaczona na kwotę 852,60 zł. Skarga kasacyjna nie została opłacona opłatą podstawową w kwocie 30 zł.

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Łodzi postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2007 r. [...] odrzucił skargę kasacyjną. Sąd Apelacyjny wskazując na art. 36 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 z ezm.), podniósł, że w sprawach z zakresu ubez-

pieczeń społecznych i w sprawach odwołań rozpoznawanych przez sąd pracy i ubezpieczeń społecznych pobiera się opłatę podstawową w kwocie 30 zł wyłącznie od apelacji, zażalenia, skargi kasacyjnej i skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Jednakże w sprawach, w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50 000 zł, pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową. Sąd Apelacyjny powołując się na art. 130² § 3 k.p.c., odrzucił wniesioną przez Michała O. skargę kasacyjną bez wezwania do uiszczenia opłaty.

Na powyższe postanowienie Michał O. wniósł zażalenie, zaskarżając je w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucono naruszenie art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2007 r. Nr 21, poz. 123), przez nieuwzględnienie uchylenia przepisu nakładającego obowiązek uiszczenia opłaty podstawowej w przypadku zwolnienia od kosztów sądowych. Wskazując na powyższe wniesiono o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości.

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Zażalenie nie jest uzasadnione. Z art. 14 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynikało, że opłatę podstawową (którą pobiera się w sprawach, w których przepisy nie przewidują opłaty stałej lub tymczasowej) pobiera się także od podlegających opłacie pism wymienionych w art. 3 ust. 2 ustawy (w tym od skargi kasacyjnej), wnoszonych przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych przez sąd. Przepis ten został uchylony ustawą z dnia 14 grudnia 2006 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Ustawa ta weszła w życie 10 marca 2007 r. Zgodnie z art. 2 tej ustawy do spraw wszczętych przed dniem jej wejścia w życie stosuje się przepisy dotychczasowe. Sprawa z odwołania Michała O. została wszczęta w marcu 2005 r. Nie może jej dotyczyć zatem zmiana ustawy wprowadzona 10 marca 2007 r. Przez wszczęcie sprawy należy rozumieć wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego. Wniesienie skargi kasacyjnej nie może być uznane za wszczęcie „sprawy”. Skarga kasacyjna, aczkolwiek przysługuje od prawomocnego orzeczenia, należy do środków odwoławczych i może prowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia. Postępowanie kasacyjne stanowi zatem kontynuację postępowania „w sprawie”. Przepis art. 2 ustawy z dnia 14 grudnia 2006

r. przesądza zatem o konieczności stosowania w tej sprawie przepisu art. 14 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w pierwotnym brzmieniu. Wynika stąd, że skarga wniesiona przez ustanowionego z urzędu dla wnioskodawcy radcę prawnego podlegała opłacie podstawowej, a wobec nieuiszczenia tej opłaty - odrzuceniu bez wezwania do jej opłacenia (art. 130² § 3 k.p.c.).

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy oddalił zażalenie na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.

=====